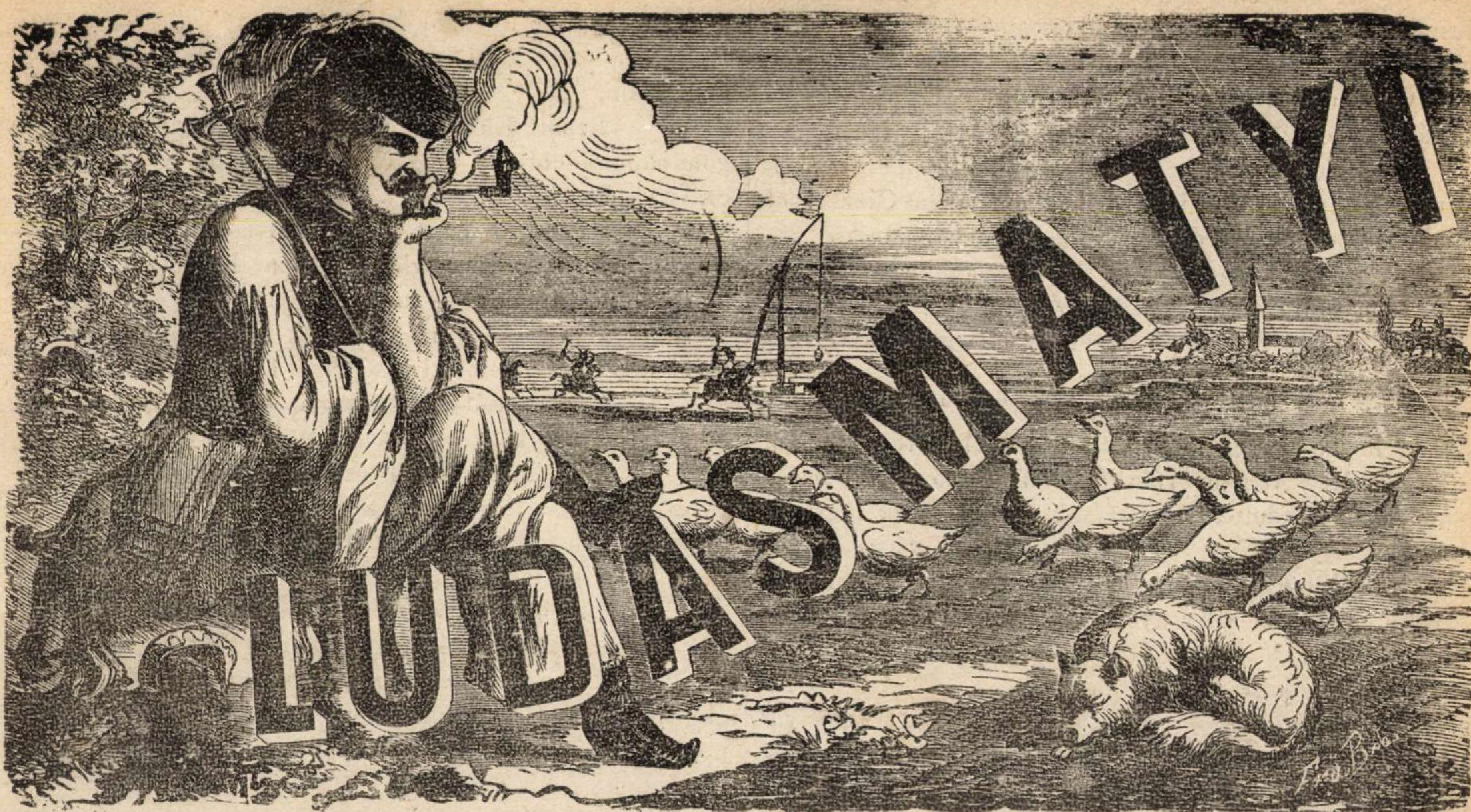

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, oktober 13. 1872. 42 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva

Legujabb ujdonság.

A reformpárt öszves tagjai tegnap értekezletet tartottak a 67-es számu confortáblében.

Az én gyötrő fátumom.

— Életkép. —

Az efféle mulatságnak aztán rendesen az lett a vége, hogy mikoron emberül megtömte Csorcsányi az ő kikodult gyomrát eledelek és italokkal, szép alázatossággal fölállt az asztal mellül, előttem meghajtotta magát, s amugy názáretbeli hangokon mondá:

— Édes barátom! ha lenne oly kegyes, hogy ezt a kis vacsorát kifizetné.

— Kis vacsorát! — sóhajtám erre, — ott is vakarva, a hol nem is viszketett, no majd kifizetem.

Volt pedig ez a kis vacsora olyan quantitás, hogy bőven ki tellett volna belőle egy pár ebéd is, s még azon fejül vacsorára is maradt volna.

Ugy látszott, Csorcsányi barátom nem igen sokat kimélte a más zsebjét a maga kényelmétől, s rázta a fát mindaddig mig csak hullott róla az eper.

Történt ezen szomoru eset után az, hogy ismét bejöttem Pestre.

Egy jó barátommal aztán az estét vidáman eltöltendő elmentünk a „Komlóba."

Itt rendesen zene is volt — még abban az időben olyan erkölcs vaditó bort sem mértek, mint most, s az ételekben is volt egy kis különbség, nem kapott az ember azoktól olyan gyomor és erszény görcsöket, mint a mostanitól.

Még akkor a koppasztási filozófiát nem értették ugy a korcsmáros polgárok, mint jelenleg.

Tehát teljes jó kedélylyel mentünk a „Komlóba" positiót foglalni.

Alig időztünk azonban ott félórát, s alig fogyasztottunk el egy meszely borocskát, mint valami hipp hopp ott termett mellettem Csorcsányi.

Legott meglepett a csuklás.

— Gratulálok kedves barátom — szólita meg egész nyájassággal, s kezdte magát legott oda fészkelni mellém, s ugy érezni, mintha egészen otthon volna.

— A menykőbe! — gondolám — ez mégis különös, Csorcsányi barátom aligha nem tanult valamit a mágusoktól, mindig megérzi a jó szagot.

Kezdett aztán Csorcsányi barátom a pincérrel barátságos szóváltásba elegyedni, s éhenkórász gyomrának megnyugtatására, némi sültbeli jótéteményeket parancsolni.

— Egy porció pulykapecsenyét! mondá egész stentori hangon, mintha csak a gödöllői uradalom birtokosa lett volna. — Aztán meg egy itce diószegit.

— Keményen kezdi! — gondolám — ennek aligha lesz jó vége.

Nem sokára aztán felhozták a kivánt pulykapecsenyét s ugy a mint illett oda tették Csorcsányi barátom elé.

— Kompótot is hozzá! — kiáltá mérgesen a pincérnek, ejnye! a ki erre meg amarra a Csazlauból szalasztott apátokat, de kevés emberséget tudtok.

A pincérek nagyot néztek e hetvenkedő sérvitézen, nem tudva elgondolni, hogy valjon mi ütött most hozzája, midőn máskor egy szerény quarglival is beelégedett.

— Tessék barátom! — kinálá kegyetlenül az általa hozatott ételt, és italt — tessék! szivesen adom.

— Meg vagyok róla győződve Csorcsányi barátom! én is rendeltem magamnak, csak tessék fogyasszsza el.

— No de mégis a régi barátságért, — unszolt tovább, s erővel oda nyomott a kezembe egy pujka combot.

Vissza akartam utasitani.

— De kérem, — mondá aztán — már csak ne vesse meg egy szegény régi fegyveres bajtársa szivességét. Nekem az olyan roszul esik, mikor egykori ismerőseim, még jó indulatomat is visszataszitják.

— Kegyelmezz uram! az ilyen jó indulattól — sóhajtám — mi közben ennem kellett a pujka combból, vagy akartam vagy nem.

Csorcsányinak aztán erre a részvétre kiderült az arca, s kezdett olyan derült és nyájas lenni, mint a ki a lutrin legalább is egy jó ternót csinált.

E közben ugy evett mint egy — oroszlány.

Mikor mind begyürte a pujka részletet, oda int ismét a pincérnek, s azt kérdi tőle:

— Van-e valami jó vajas sütemény?

— Igen is! — válaszola a pincér.

— Tehát két adagot, s mellé még egy itce diószegit!

Erre a nagy traktára belejött a derekamba a nyilamlás.

Kezdettek rosz gondolatok gyötörni.

A milyen kegyetlen ember ez a Csorcsányi, bizony megteszi ismét azt a tréfát, hogy ennek a széles mulatságnak velem izzadtatja ki az árát.

Pedig hiszen az én erszényemet is megkefélte a Bach huszárság jobb keze.

Csak valahogy megszökhettem volna ettől a nagy barátságtól.

De nincs az a zsandár Európában, a melyik jobban vigyázott volna fogjára, mint Csorcsányi én rám.

Hiába kerestem én az egér utat.

Végre is tehát, mint baljóslatu előérzeteim megjósolák, az lett vége ennek a konfuzus barátságnak, hogy a nagy számadás után Csorcsányi ismét odaállitott elém, kegyesen kérvén engemet, hogy mint egykori bajtársa, tekinteném szegénységét és elhagyottságát, s fizetném ki azt a csekélységet, a mit az a kis étel és egy pár itce bor kóstált...

Még most kezdett aztán igazán a derekam megnyilamlani.

— Szent Kleofás! ha ez mindig igy megy — gondolám — bizony még elvadit engemet ez a Csorcsányi Pestről.

Azután ugy a mint illett, nem sokat alkudoztam a körülményekkel, meghajoltam a kegyetlen fátum előtt, s kifizettem a — kontót.

Az a jó nevelés még is csak meg volt Csorcsányiban — hogy a vett szivességet — szépen megköszönte.

— A viszontlátásig barátom — mondá végre — midőn eltávozott.

— Nem instállok mostanában ilyen viszontlátást — sóhajtám — de azért kezet adva Csercsányinak, mint ha éppen én nekem nagyon jól esett volna, hogy kontributióját kifizethettem.

Néhány nap mulva ezután haza utaztam, de alig telt bele két hét, ismét felrándultam Pestre.

Ezuttal ugyan nem mentem se a „komlóba“ se a „kispipába“ se a „Beleznaiba,“ hanem száltam egyenesen jól ki a külvárosba, a „Mátyás király“-féle vendéglőbe.

Itt már talán csak nem fog megcsipni Csorcsányi barátom.

Legott bementem az étterembe, parancsoltam magamnak egy pohár sert és egy pár tormás virslit.

Nagyon megkivántam ezeket a lerchenfeldi históriákat.

A pincér fel is hozta nem sokára a kivánt tárgyakat s midőn én e szerint a lehető legjobb étvágygyal enném, - egyszer csak nyilik az ajtó, — s ki tolja be magát azon? nem más, mint — Csorcsányi!

Én olyan zavarba jöttem erre az aktusra, hogy menten a torkomon akadt egy darab virsli.

— Uram! sóhajtám legott — ne vigy a kisértetbe.

Csorcsányi legott felismert, — és szokásaként gratulált.

Mormogtam valamit e gratulátiora, — de magam sem tudtam mit, — mert a májam dagadni kezdett.

Csorcsányi azonban mindezen metamorfózissal mit sem törődve, egész otthonossággal leült legott mellettem, elébe vette a kiflis kosarat, s alig nehány másodperc alatt begyűrt valami nyolc sóskiflit.

— Egek ura! — ha ez a préda igy megy estvélig — sóhajtám — micsoda csapás fejlődhetik ki ebből az én erszényemre ismét.

Tehát nem tétováztam, hanem legott felkeltem, számoltam, s kinomban nem csupán a magamét, hanem Csorcsányi kifli-kontóját is kifizettem.

Örültem, hogy ennyivel megválthattam ösztövér erszényemet.

Ezután rögtön fogattam, mentem haza, s fél esztendeig nem jöttem Pestre.

Fél év mulva azonban ismét bekényszeritett hazafias ösztönöm, be is jöttem, hanem most már nem Pesten, de Budán vettem szállást. Egyszer átjöttem Pestre.

Valami meglepő volt rám nézve, hogy Csorcsányival nem hozott össze a fátum.

Épen midőn legjobban örülnék ennek a véghetetlen szerencsének, s a hatvani utcából egy kanyarulatot tennék be a Gránátos utcába, hát kit látok elém bukkanni a maga buksi fejével, mint Csorcsányit . .

Ugy hatott rám e látvány, mintha valaki egy kanna vizzel leöntött volna.

Csorcsányit azonban szokatlan derültség fogta el, s legott kezet adva, jó napot kivánt, s örömét fejezé ki, hogy van hozzám szerencséje.

— Örül biz a fene! — gondolám, — de nem én, hanem azért én is csak gratuláltam, persze kénytelen.

— No csakhogy már egyszer ismét találkoztunk — hálálkodék Csorcsányi.

— Nem fogsz meg kujon — gondolám.

— Nem segithetne egy pár forintocskával barátom?

— Itt van barátom: — mondám neki — s most az isten áldja meg, mennem kell, mert nagyon sietek.

Csak évek mulva jöttem nagy vigyázat, nagy óvatossággal falai közé, a midőn is annyi sok egyebekkel együtt szegény Csorcsányi barátunkat is elvitte az árviz . .

Don Kabanós.

Sz. megyében a tisztujitásnál daczára, a virilis intézményeknek a baloldal kerekedett felül, ugy anyira, hogy jobboldali hazafinak egyetlen egynek sem jutott kukoriczaföld,... legkisebb kilátása sem volt valami hivatalra.

A főispán azonban feltette magában, hogy ha törik szakad, de legalább egy szolgabirót beszur jobboldali kegyeltjei közül.

Történt pedig hogy távol vidékről bizonyos O . . . uri ember is folyamodott egyik szolgabiróságért, még pedig a központi bizottmányhoz; a hármas kándidatióba tehát ezt is bevette a főispán, ugy gondolkodva, hogy az illető egyéniség okvetetlenül jobboldali férfiu.

Midőn aztán a főispán kijelelt a szolgabiróságra három egyént H . . . M. . . . és O. . . . urakat, kik közül a két első valamelyike megválasztását bizonyosnak tartá, fel se tévén, hogy egészen ismeretlent választanak el, feláll egy Nagy-mihályi polgártárs, s a szavazás előtt emigyen szónokol:

Tisztelt polgártársak! H. . . . urat nagyon is ismerjük mindnyájan; de M . . . urat is ismerjük ám, hanem O . . . urat még senki sem ismeri közülünk, én tehát azt tanácsolom, hogy őt válaszszuk meg szolgabirónak. És O . . . ur meg is választatott, mikor aztán elfoglalta állomását, akkor tünt ki, hogy bizony O . . . ur is oly derék becsületes baloldalí hazafi testestől lelkestől, mint a többi tisztviselők.

Nem tud bokázni.

Az én bicegő görbelábu Kari druszámmal történt meg az a historia, hogy havipénzét elkártyázván, mig valahonnét pénzt kaphatott, szörnyüképen éhezett.

Abban a városban huszárverbung volt, ezeknek a főhelyükre ment, elhelyezte magát a korcsma legnagyobb asztala mellé, s könyökre támasztva fejét, elkezdett kegyetlenül busulni.

Jöttek a jókedvü huszárok zenével, élükön a nagy bajuszu őrmesterrel. s megkezdődött a mulatság.

— Igyék az urfi is, ne busuljon — szólitá meg Kari druszámat az őrmester, palackjából megkinálva őt, Kari druszám aztán jól is a fenekére tekintett a palacknak.

— Hát azután mibaja az urfinak? látom deák — faggatódzék tovább az őrmester.

Csak voltam deák! felelé Kari nagy szomoruan.

— Talán csak kicsapták? — kérdé az őrmester.

— De ki ám, a ki áldója van, még pedig ma!

— Tyü! ezt az ilyen amolyan voltjukat azoknak a pófessoroknak, tyü a ki szedte vette, hej korcsmáros ide hamar ételt, italt, vigasztalni akarom ezt a szegény urfit, — kiabált az őrmester, Kari druszám mellett foglalván helyet.

Az őrmester dolmánya majdnem kirepedt örömében, hogy ez egyszer „tisztnekvalót“ foghat.

Dictum factum a sok evésnek és ivásnak a lett vége, hogy Kari druszám felcsapott huszárnak, fel is tették fejére a piros csákót s el is dalolták: „Veres csákó süvegem, most élem gyöngy életem“ sat.

Eddig még csak jól érezte magát az én druszám, hanem most egyszerre izzadni kezdett.

Táncra szólitá az őrmester.

— Teremtő istenem mi lesz ebből? gondolá magában — de a felhivásnak ellent nem lehetett állnia, mert az őrmester karjánál vonszolta ki az asztal mellől.

Megadta sorsának magát, kibicegett a szoba közepére, s csipőre tevén kezeit, felsóhajtott:

— Jaj strázsamester ur! görcs huzza a lábamat, nem tudok bokázni!

Az őrmester felismerte, hogy hányadán van a dolog, egyszerre elfutotta a méreg, tüzeskarikákat hánytak szemei, rettenetesen röstelte csalódását s megcsalattatását, dühösen kiáltá a tánczoló huszároknak:

— Ide legények, ezt a fiut a görcs bántja, bánjatok csak ezzel a sánta tentanyalóval.

Azok aztán ugy elbántak Kari druszámmal, hogy két hétig feküdt bele.

*

A válaszfelirati harc.

Hajdanta a régi hunnok
Ha csatázni kelletett,
Legelől küldték mindig a
Meghóditott népeket,
Igy akarván megkimélni
Saját édes bőrüket.

Az ujabbkori hunnok is
Követik e taktikát..
Támadásra ösztönözik
Toszt s Tarnóci Gusztikát,
Kik az ellenzéktől meg is
Kapják oszt a replíkát.

— Csudálom, hogy ön aggkora daczára pápaszem nélkül ily jól olvas! — szólitá meg a plebánus a falu egyik legöregebb polgárát, ki épen a bibliából olvassott.

— Jaj tisztelendő uram, az azért van, mert én kálvinista vagyok — válaszola a megszólitott.

Egyik balközépi pártvezér egy 48-as képviselőt a képviselőházban a szárnyasok osztályába qualifikált nevezvén őt szajkónak.

A 48-as képviselőt egy cseppet sem genirozhatja a szárnyasok osztályába való sorozás, mivel ezen inparlamentalis nyilatkozat által az illető csak azt igazolá be: hogy ő meg a fülesek osztályába tartozik.

Lónyai utóda.

Sennyei Pál: Nini, de roszul kormányoz az a kormányos, nem bir megküzdeni a rohanó árral, már csak megmentem őket, mig végkép el nem sülyed velük az a hajó.

Ma deák holnap katona.

I.

Az én Kari druszám mind a két lábára sánta volt, csak ugy biczegett hol ide, hol oda, annyi haszna mégis volt belőle, hogy midőn az utczán ment, a kutyák meg nem ugatták, sőt takarodtak előle, azt hivén, hogy köveket szed fel, a mivel megdobálja őket.

Hát ez az én sánta barátom valami olyast talált elkövetni, melyért a collegium diákjai közül kicsapták, az az mint Petőfi mondja „abeundi lett a vége breviter."

Megértvén itéletét, megfordult nagy könnyelmüen oda szólván a professorokhoz:

Ma diák, holnap katona.

Azzal kibiczegett az auditoriumból.

Az Y-lábu Jóskhele és a veszett Iceg rablu histuriája.

(*Mellet sukak djenerüségére megirja a nagyon thodomángyos Hasli Muzes, madjar izraelito histurikos.*)

Vuth a khecskheméti várusban hajadun . . . vagy akaruk mundani hajdun, edj rettentelenetes gazdag üreg izraelito, a mi hatta mogának mindig manchesterbül fhinum bársun bogyogót khikhésziteni, s hatta mogának ezen felül még a miotyánkja mellé szottyánbul ollan bankus nagy bogyellárisot belé illesztheni, a mi félburju bürbül khikherül. És vuth ennek az üreg izraelitunak edj veje, a mi hodj phinzben szökölködte, fugutt a thenta khalamárisot, és irott edj levelet Izsákrul igy:

„*Thátelében! khögyed nekhem az én szökségére edj ezer és ütszáz phüngü furintukhat mingyán, mert én — — boktham.*"

Mundanum sem khüll, hodj vult az üreg bogyogós manchesterü edj ollan jó szivü izraelitó ember, a mi mai idüben szorolásbul edj khis igazitással kheresztének is beillene. Odjanazért rügthün hivatutt elü az ü szenszálját, mit Ipsilon-lábu Jóskhelenak hivták azért, mert vult bicheboch́ás lábu, és edj khicsinség sántitutta mind a khét uldalábo — és mundutt ennek:

„Juskhele! pakulucd fül mogadat: vedjed a the khezébe edj erüs thüjfapálco durungut, hátájadra smirkászot, fhinum fejér khenyeret és végre uldalájadra khüssed fül khotyolós csikuszürüs kholacsut, mert gyalugulud nekhem töstént Izsákro az én vejéhez, és viszed neki edj ezer és ütszáz phüngü furintukat, de jul vigyázzad, hodj betyárok meg ne szuritsák thégedet, azért ülthüszkügyed mogadra a the legrusz abbik kabáttyát."

Ekhur a Juskhele semmit se nem khésted, hanem szedett üssze magát, és szút fugadva pakuludszotta ugy fül, a mint aszt neki megparancsoltak, s bevarva rungyus khabátya bilésébe az edj ezer és ütszáz phüngü furintukhat, ótnak indolta Izsák felé.

Azunban hodj még otthon érte a pioc khüzepére és bicfékelte a Zrinyi khávéház elütt, benézte ide edj puhár pálinkára, és ógy rejthelmetesen sógott az itten mulatságoló üregebbik sugorának — a mi nasi vasi, makaó és fherbli-bankkal szukta khereskedni és a mi inkhább szeretett a khulbászot, szollonnát mint a macheszet, és a mit hitták mindezekért a zsiduságban veszett Icegnek — hodj: suk, suk, nadjon suk phinszt viszem, jere utánnom . . .

Veszett Iceg vult ukus ember, és udj azuk khüzül, a mi khevés szóbul is nagyun sukat érthi, udjan azért nem sokat khéste, hanem a mint sprengoltak neki az ü makaó bankját, töstént fugutt fül az ü bottyát, és mente sietve az ipsilon . . . vadj heljesebben: ixpilun . . . ej, alig todok kimadjarázni: ipsilunlábu Jóskhele otán.

Be is ért az eszthet annyira, hodj szemmel kisérhettek edjmást. De hodj mentek bele a balluszegi homokhos bickhebockhásba, az ipsilun-lábo khészte lassabban gyalugulni, ogy, hodj mikur érték khis topojfás erdübül nogy topojtás erdübe, kheskeny bockás baglásbul széles bockhás baglásba, és inuen fijatal lapusbul üreg lapusba, meg is szulitotta a háto megett cammugu veszett Iceget ógy:

„Icheg! tholántán meg is ütheiuél már? ógy üss meg, hodj meg ne lássom, mert ha meglátuk, isthen therenthücscse khi nem állok asztat."

Erre mentek mendegelték még edj khicsinség, a mikur is a veszett Iceg fül fog az ü bottyát és vág az ipsilun-lábu fejetetejébe ógy, hodj az csak fülfordolja ujan ordittással:

„Váj mir! engem éphen mastan rabolják." Phersze e khüzben szét nyitutt az ü khobátyát, és thartutt asztat fül, hodj a Veszett Icheg thogyon mit hunnan khi khotomászulni.

Mikur már az Icheg mindent szhépen khikotomászhulta, és tette az ü kheblébe az edj ezer és ütszáz phüngü furintukhat, akkur az Ipsilunlábu Jóskhele egészen hanyat fordolta, és khépéjét fülthartva mundutt a veszett Ichegnek:

„Icheg! mámostmár kharmizsáj mög." Icheg nem kináltatutt mogát suká, hanem töstént vette elü valamennyi thiz khürmét, és állta velek az ipsilon-lábu khépéjének.

„Váj mir! sivalkudtha erre fül a Juskhele — Ihceg! the nagyon khormolsz!"

Mikur eszt a müthétet is bevégeztek, akkur a Juskhele fordoltha mogát hasra, és tartutt az ü hátát, és fojthatutt az ü khérését ógy:

„Icheg! must itt tartuk az én hátóját, agyad abba bele nekhem edj és nehány tumpak üthéseket."

Nagy hamarság az Icheg ennek a khivánságnak is megfelelte, és asztán mintha madártul khérte vulna khücsün szárnyokat, eltünte a khükényes buruvicskhás khüzütt.

A Juskhele még ezotán is hagyutt mogát heverészni a füdün, azumban, hodj nadjon meg ne khéssen, ü is csak ótnak indultha uda, hunnan elindultaa: Khecskhemét felé.

Éphen mikhur a nap kheszte magát lekhonyulni, tett az ipsilonlábu magát be az üreg mancheszteres izraelitó khöszöbén. Phersze, hodj minynyája szemével sirta, és a géga torkája tukájával phedig ógy bügthe, mint edj bölönbikális burju, a mit poroszt emberek tüvisesdisznus urrával haggyák az anyátul elválasztani.

Szegin üreg manchesterü bugyogós mikur igy meglátutt eszt a Juskhelet, mingyán totta, hodj hány at üti neki az óra, és nem is khérdeszte semmit, hanem csak üsszecsapkolócott az ü mindegyik kezeit és keszte kiobálócani:

„Vej, váj, áj véj! minkhet kirobolták betyárus

emberek. Hozzátok hamar ide edj lavurut és viszet, mussatuk khi neki ennek a szegén Jóskhelénak az ü archájo ábrázattyát, és khőgyetek thülem töstént haza, aggyátok nekhi edj üt furintus bankhut is, hodj abbul fülgyugyuljun mogát."

Minden ógy lett, a mint aszt a manchescterbül bogyogós megparancsulta, Juskhele is szedett üssze mogát és mente hazafelé.

De hodj érkeszte ü khigyelme megin a Zrinyi khávéház elé, hát szét khacsintotta mogát, és aszthán ógy sottyomban belépthe oda, hodj ott széjjel thekintse a végbül: hodj vajjun a veszett Iceg nem tartószkoggya-e már ottánd magát a maga mulatságára.

És a sejthelem nem csaltha!" Icheg nagyban adta a nasi vasi bankhot.

Juskhele sugta fülébe ógy: adgyál pinszt Icheg.

Agygyál phinszt.. agygyál phinszt... micsuda phinszt? én nem thodom semmi cshoda phinszt — felelt a veszett Icheg egész shértett milthuságusságával — én nem vagyuk nekhed az adussa, és thonácsuluk is nekhed ipsilunlábu Juskhele! hodj ne zavarj nekhem ittend az én játékát, mert majd feltalálkozok fogni az ökölömet és ógy csapon vágom thégedet, hodj a mi az orrodbul mustan is khilütyüg fityegi, azon cshószod a zsondár khoszárnyába phanaszra magadat.

Jul thudott asztat a Juskhele, hogy a mit ütlekbül a veszett Icheg igéri, asztot meg is szokott annia, odjan azért serénységgel üsszefogott magát, és khibicfikhelte a khávéház ajthun, és ölthe annak a khöszöbére, és ajvékultha uttand ógy:

„Fáj nekhem nadjon, hodj megkhormizsálták engemet, ühüm-bühüm..

fáj nekhem nadjon, hodj attták az én hátájamba edj és nehány thumpak üthésekhet, ühüm-bühüm..

de legjubban fháj nekhem mindezek fülütt az, hodj a veszett Icheg elthogodja a mi nekhem dukhálná az én phinzemet, ühüm-bühöm...

Mámushan én azért is medjek a solovári manchesteres bodjogós izraelitához és bevalluk nekhi az egész rablási esethekhet." Ühüm-bühüm.

Erre a suk ühüm-bühümre fülkhelte a Juskhele, és mente az üreg izraelitóhoz, és mérgében csakogyan bevallotta ennek minden fakthumságokhat.

Mundanum se khüll, hodj ezothánd mi thürtént. Mindenki fog aszt jól thodni, hodj a gscheft mojeszterek kerülték hivesre, hol fél eszthendeig diskorálták a felett, hodj khi az uka annak, hodj a gescheft csötörtökhöt vetette.

Végre phedig nyájas ulvasu! figyelmesztetem thigedet, hodj ha valahul találkozol magadat a veszett Icheggel, hát ne kijobálócod otánna, hodj: Icheg! tholánthán megis öthetnél már? mert ez ógy khüpkhüdi rád mérgében, hodj mikur még hárum fürdüt veszed otánna mogadnak, hát érzed magadun aszt a szagát, a mit magábul az Ágoi Dulfi khi illatozza.

A zsidó emanczipáczió után.

Rüfkhe, Iczeg fölvidulth már,
Minden zsidó szabad phulgár!
Thátibul lesz az alispán....
Jujj!
Nem jár thübbet nul bűr uthán.

Nem szed thübbet thollat tháti;
Friss hurkhát thölteth a mámi.
Tháti eszik füsthölth khúlbászt
Jujj!
Mámi meg a tréfnyi húrkhát.

Rüfkhénkh elveszi fiskális;
Láthod, milyen kényes már is...
Már ezuthán nagyságolják —
Jujj!
Még a khezit is cshókúlják!

Minden zsidó fhölvidult mán,
Thátibul lesz az alisphán!
Mink leszünk a khanczalisták...
Jujj!
Áj-vájh neked Madjarorszhágh!

A Rüfkhe Iczeg és a
Jóvele Háni fia a Khobele
Duna-fhöldvárrul.

A „Népszava" előfizetőihez.

Tisztletteljesen értesitem a „Népszava" előfizetőit, miszerint roncsolt egészségem, különösen mellbajom miatt nevezett lap szerkesztése reám igen terhessé válván, ezen politikai hetilapot Heckenast Gusztáv ur tulajdonába bocsátottam át, mi által az a vele egy elvet valló „Népzászlója" cimü politikai hetiközlönynyel összeolvadt és igy a „Népszava" tisztelt előfizetői előfizetésük erejéig és tartamáig a „Szabadság mint a Népzászlóját" fogják kapni a „Csodabogár" cimü humoristikus lappal együtt.

Reménylem, a cserében megnyugosznak a t. előfizetői a „Népszavának," annyival is inkább, mert egy lap helyett kettőt kapnak.

MÉSZÁROS KÁROLY,
a „Népszava" volt szerkesztője és kiadó-tulajdonosa.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** — Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.